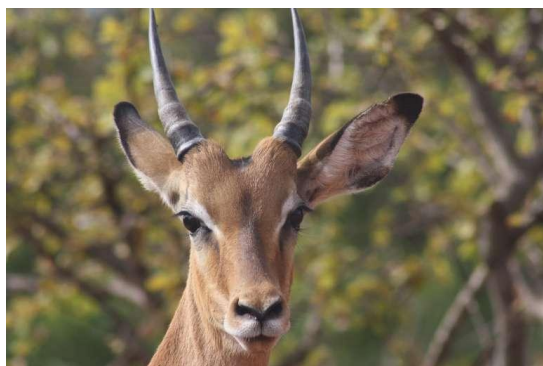

Kenya - Mutomo maj-juni 2013

(Rapport 4:1)

Så här kom endagssafarin till Tsavo West att gestalta sig:

Sönd. 26/5 Kl. 04.55, den tid vi på Mikes inrådan kommit fram till vara en passande starttid, kör han upp framför huset och min port. Redan iordninggjorda matkorgar och bestick, kikare och kamerautrustning packas in, och vi drar iväg.

På avtalad plats i “Mutomo City” stod mycket riktigt Celina tillsammans med sin man. Vi hälsar på honom och tackar för att vi får låna henne under dagen. Celina, iförd “safariklänning” och ett par tunna skor, kliver in. Hennes erfarenhet av safariliv är obefintligt så hon ser med spänning och stor förväntan fram emot vad hon skall få se och uppleva under dagen.

Genom mörkret, i en fart av max 70 km/tim., tar vi oss fram på en smal grusväg, vilken egentligen är en röd dammig jordväg, men förhållandevis god ändå, ja betydligt bättre än den större vägen som också leder till Kibwesi, och mot Nationalparken Tsavo West. Vi passerar någon liten by med enstaka hus och någon morgontidig vandrare. Gatlysen och reflexer lyser med sin frånvaro. (Inte ens i Mutomo finns någon gatubelysning, ej heller trottoarer. Däremot finns det många kvällsöppna bodar och butiker. Detta nämnt som ren upplysning).

Kibwesi är en stad som ligger längs huvudleden mellan Nairobi och Mombasa. Även den ärevördiga gamla järnvägen från kusten upp till huvudstaden går där förbi. Egentligen är det en liten omväg vi tar, men med tanke på att den är i bättre skick så tjänar vi ändå på det, samtidigt som vi minskar bilslitage och skump.

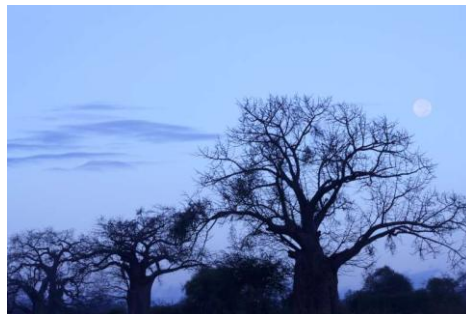
Efter en dryg timmes körning och i gryningsljus kommer vi fram mot en vägsränning genom en ravin. Vi stannar till uppe på platakanten. Från

denna punkt skall man nämligen kunna skåda Kilimanjaro, en syn som jag sagt till Mike att jag gärna ville se. Tyvärr var det denna morgon så molnigt vid horisonten att någon vulkankägla ej kunde ses, ej heller skymtas. Nåväl man kan ej alltid få sina önskningar uppfyllda. (För min del skulle det visa sig att de en vecka senare uppfylldes, till punkt och pricka, precis på denna plats. Men mer om det senare).

Vi körde ner i dalgången under och bortom den branta sluttningen/ravinkanten. Här stannade vi till på bron över den stora Athi-floden, som efter sammanflödet med en biflod kommande från Kili-hållet byter namn och kallas Galana River. Den mynnar i Indiska Oceanen vid Malindi, norr om Mombasa. Mike pekar ut var han var född och levde under sin barndom. Då han växt upp så nära floden undrade jag om han hade ägnat sig åt fiske, om han fått något, och i så fall vad?

Han berättade då att han tillsammans med två andra kompisar en dag stod och metade på stranden. Plötsligt bryts vattenytan och en krokodil vräker sig upp ur vattnet, sliter ner den mittersta av grabbarna, och försvinner i djupet.

Mikes barndomsvän och fiskarkompis återfanns aldrig.

Vi fortsätter vidare genom ett kuperat landskap präglat av de voluminösa baobabträden, som ser ut som jättelika uppochnedvända vältor spretande med sina grovstammiga rotgrenar. De står glest spridda men stadigt fästa och förankrade i det arida. Man kan med fog säga att de har sitt på det torra, ja de verkar ha betydligt mer robur, securitas, styrka och uthållighet än våra svenska Sparbanksekar, om ni kan föreställa er något sådant!.

Framkomna till Kibwesi svänger vi vänster och följer den asfalterade och relativt breda huvudleden åt Mombasahållet i 5-6 mil. Vägen är som sagt i gott skick, men skulle gott ha fått vara någon körfil bredare. Den är nämligen hårt trafikerad av stora långtradare på väg upp mot Nairobi, eller ner mot kusten. Det hinner bli många omkörningar innan vi är framme vid en av inkörsportharna/gaterna till Tsavo West. Efter betalning (6.800 Ksh, ungefär 550 Skr), samt omfattande stämplingar, samt ett par

extra stämplingar och biljettkontroller kunde vi köra in.

Väl inne där stannar vi till vid en stor rund hyddlik informationsbyggnad. Strax intill den finns ett par stenbord som passar oss alldeles utmärkt. Jag plockar fram den blommiga lilla bordsduk som jag funnit i en av husets garderober. Tänkte nämligen överraska mina två medresenärer och bidra med lite stil och studs på denna picnicfrukost i det gröna. Nu blev jag nog mest överraskad själv, då duken visade sig vara ett örngott. Vad gör man då? Jo, jag drog den hastigt, lustigt och överraskande över Mikes skrattande nuna, innan jag sedan bredde ut den på stenbordet.

Med detta som underlag blev stämningen vid frukostbordet glad och avslappnad, ja rent av uppspelt, icke det minsta stelt. Celina dukade fram vad hon förberett, ägg, tunnpannakakor, fruktsallad m.m. Vi åto, vi njöto.

Mike påstod sig aldrig kunna glömma denna morgon, denna tillställning.

Väl färdiga med frukostbestyren tog vi en snabbtitt på den lilla museet inrymt i den runda informationsbyggnaden. Här fanns lite kranier och djurhorn samt kartor utställda och upphängda. Men nu var det inga döda ting vi skulle se utan högst levande sådana. Därför embarkerade vi bilen och krypkörde vidare in i Nationalparken.

Hade inte åkt mer än något 100-tal meter förrän de första livs levande antiloperna dök upp. Det var en vackert hornprydd impalaantilop som med sina "haremsdamer" var ute på morgonpromenad. Kom dem mycket nära, ja så nära att en av honornas vackert formade huvud fyllde upp hela bildrutan. (I Staffan Ulfstrands bok: "Savannliv" som för övrigt kan rekommenderas som lämplig lektyr inför en safari i dessa trakter av Afrika, ja där har impalan utnämnts till, "den optimala antilopen"). Deras vackra öron med mönster tecknade i senna, sepia, svart och vitt spelade. Kropp, ögon ja hela deras apparition avspeglade miljöanpassning och perfektion. I Ulfstrands bok har fakta kryddats med minnen och episoder från hans otaliga besök i östafrikanska nationalparker och under 40 års tid där han jobbat som forskare, reseledare.....m.m. Låna och läs! Vi har god tillgång på bibliotek i Sverige.

Nästa objekt för vårt intresse var en grupp giraffer. I den ingick såväl yngre som äldre minst sagt fullvuxna individer. En av de stolta högresta hannarna skred fram mot och över vägen. Den har drag av både Massaj-giraff och Rotchilds, eller är en korsning dem emellan. Den stannade dock till vid ett tillfälle, och tittade liksom ned på oss. På resning, rutmönster, och de vita ankelsockorna liknar den Rotchilds giraff, som är den av de olika arterna som blir allra högst. Mer än 5 meter över markens yta höjer den sig om den sträcker på halsen. Men den har

också drag av massajgiraff, t. ex den hårbeklädda svansen. (Googla gärna på Rotchilds giraff och massajgiraf, så får ni mer basfakta och information). En sa-vannens levande lyftkranar är vad de är och mobila därtill. Det är ett skådespel se dem röra sig, vare sig det sker med stillsamt vaggande rörelser eller i häftig böljande galopp.

Kort efter vårt storartade möte med girafferna kom nästa stormöte.

Över vägen tar sig en grupp på minst ett tiotal elefanter, som är av olika storlek och ålder. De allra flesta är bruna i skinnet men det finns också ett par gamla grågossar. Vi fick lov att tvärstanna bilen och låta dem passera. Det var väl någon av hannarna som tyckte vi kom väl nära så han vände sig om och markerade; hit men inte längre, hålla er på er kant, och hör se'n.

Det gjorde vi också, och fick så göra i minst en halvtimmes tid. För över vägen och strax framför oss passerade grupp efter grupp. Jag tappade till slut räkningen, men de var minst ett hundratal, ja kanske närmare det dubbla.

Det var en mäktig upplevelse att se alla dessa giganter i blandade grupper av stora och små, bruna och grå skrida över vägen för att sedan försvinna in i buskagen på andra sidan vägen.

Varför var det sådana mängder elefanter just här? Förklaringen fick vi så småningom. När den sista passerat och vi kunde krypa vidare såg vi att en

tillfällig vattensamling i en dalsänka var deras mål. (Det hade denna vår varit ovanligt rikliga regn varför denna pool nu hade bildats).

Här i detta gigantiska spa lögade elefanterna sig, gyttjebadade, gruffade, gladde sig, utstötte mången trumpetstöt, stornjöt och stod i. Det vilade ro, glädje och något av gyttjefullhet över den urtida scenen. Vi studerade det märkliga skådespelet ett bra tag innan vi körde vidare allt vidare och allt djupare in i nationalparken.

En ensam rätt kraftig antilop, sandfärgad med korthårigt skinn, mycket markerade teckningar i svart på nos, ben och buk fångade vår blick och uppmärksamhet. Det var en art som jag tidigare aldrig sett, nämligen den afrikanska oryxen. Dess långa raka horn är också ett utmärkande drag. (Googla på onyx , så får du/ni se).

Alldeles i närheten befann sig fyra strutsar. Två hannar i svart, vitt och rött, medan de två honorna hade en mer anspråkslös fjäderdräkt i bruna nyanser. De verkade nästintill helt orädda så vi kunde på närhåll studera deras rörliga kroppsspråk. Att klia sig i rumpan med näbben det kunde de minsann, men att göra något liknande är för mig stört omöjligt. Har inte ens försökt!

Komna ut ur den relativt täta buskskogen öppnade sig plötsligt ett mer överskådligt glest bebuskat savannområde där man fick betydligt bättre överblick över tillvaron. Samtidigt fick vi syn på ett par dik-dik antiloper. De är inte stora, men desto skönare. Fick några närbilder på både hona och hane, när de kikade upp på oss genom det högvuxna gräset. Vi kikade lika nyfiket tillbaks.

Vårt nästa delmål för dagen var att besöka ett blott trehundraårigt lavaområde/fält. Framkomna dit svartnade det för ögonen. Ytor så långt ögat kunde nå var täckta av stelnad lava, uppbruten i stora svarta sjok ligg-

ande huller om buller. Försökte vandra ut en bit i detta virrvarr av svart men det var inte lätt. Fick dock några hyfsade bilder som bevis.

Nästa mål för dagen var ett högt uppsatt mål, för ett mål mat. På Poachers Point (översatt Tjuvjägarnas Utkik), en högt belägen utsiktspunkt, där in- tog vi vår picnic-lunch. Återigen fick vi njuta av Celinas kokkonst och med en fantastisk utsikt som extra krydda till anrättningen.

Nu var blott två besöksområden kvar på min önskelista. Det ena var ett stort källområde, Mzima Springs, där det väller fram glasklart och rent vatten, precis som det gjorde vid foten av Mt. Hermon i norra Israel. De källorna var upprinnelsen till Jordanfloden. Här i Mzima precis som där omgavs hela källområdet av grönskande lummighet, mängder med friskt fladdrande fjärilar, fåglar och flockar av Blue- såväl som Vervetmonkeys. De senare har dock en klart lysande blå kroppsdela. Hannarnas pungar har nämligen en ljusblå färgton, vilken klart avviker från övrig päls. Märkligt vad naturen kan skapa, få fram, åstadkomma genom långvarigt urval och utveckling.

Den sista besökspunkten på vår safaritur var vad som kallas Roaring Rocks. Det visade sig, liksom Poachers Point vara en hög klippformation som i ett tvärt stup på något hundratal meter höjde sig över omgivande savannlandskap. Även härifrån kunde man studera djurlivet, om än på distans. Pampigt var det, liksom hela det intryck jag/vi denna dag fått av Tsavo West National Park.

Mer än nöjda med dagen vände vi nu åter mot utgångspunkten Mutomo. Tillbaks vid min trapp och port på Villa Appolonia var jag en timme efter mörkrets inbrott, d.v.s. 7.30 pm. (kl. 19.30 lokal tid).

Dessförinnan hade vi återbördat en överlycklig Celina till sin man. Även jag var nöjd, liksom Mike, för vilken detta var en ny variant och ett nytt upplägg för en kortsafari av picnictyp till Tsavo West - At it's best.

Mike funderar på att ta mig med som partner i hans företag, och kalla det Mike and Gunnar Travel Limited - Tours where anything can happen. Jag föreslår tillägget - And even more than that.

En lyckad endagssafari var till ända kommen, vi tackade varann för god tur och sade god natt.

För minnesanteckningar och hågkomster svarar:

.....
Undertecknad lundstromgunnar@yahoo.com t.o.m. 1/7 2013
Alternativt: gilu@telia.com f.o.m. 2/7 2013